

Flertallet siger: „Overfor Administrationen ere Regler, som findes i Udvalgets Betænkning, og som ere blevne godkjendte af Rigsdagen ved Afstemninger over tilsvarende Punkter paa Finantsloven, selvfølgelig lige saa bindende som enhver i Anmærkningerne optagen Specifikation af Hovedkonti paa Finantsloven“. Jeg skal ikke indvende noget Stort mod denne Sætnings Anvendelse paa dette specielle Tilfælde, men jeg tror rigtignok ikke, at man kan sige det saadan i al Almindelighed. Der vil kunne tænkes mange Tilfælde, hvor man ikke paa den Maade kunde binde Regjeringen, naar Regjeringen ikke har erklæret sig enig i Sagen. Jeg vil virkeligt, endskjøndt jeg jo ganske vist ikke tror, at Afstemningen idag vil falde anderledes ud, end Flertallet ønsker, haabe, at man ikke atter iaar vil til det Yderste holde paa, at Finantsloven endelig skal optage dette Tillæg. Jeg vil haabe paa, at man for den store Mængde Menneskers Skyld, som dette Tillæg vil komme tilgode, og som haardt trænge dertil, dog vil kunne finde sig foranlediget til til Syvende og Sidst at give Tillæget ved en særlig Lov. Jeg forstaaer jo — som jeg allerede i Begyndelsen sagde — saa godt, at man ikke vil give sin Billigelse ubetinget til den Lov, Regjeringen har forelagt. Heller ikke jeg vilde oprigtigt talt finde det rigtigt at stemme for Lovforslaget, som det foreligger, ikke just fordi det tager alle Embedsmænd med — hvad jeg finder mest principrigtigt, skjøndt jeg kunde gaa ind paa Ændringer i den Henseende, der gik i Retning af, hvad Flertallet ønsker — men fordi jeg ikke mener, at det vilde være rigtigt at give en vedvarende Lønningstillægslov for Dieblisset. Jeg vilde ønske, at den kunde blive given for 2 Aar. Jeg skal af mange Grunde og ogsaa fordi jeg ikke ret ser mig istand til at tale saa høit, at jeg tror, at de Herrer kunne høre det, for Dieblisset indskrænke mig til disse Ytringer.

Conseilspræsidenten (Jonnesbech):

Det ærede Thing vil neppe kunne være i nogenstørst Uvidenhed om, hvorledes Regjeringens Stilling til de her foreliggende Forslag er; thi ikke blot har jeg paa Regjeringens Begne forelagt en særlig Lov desangaaende, men jeg tillod mig ved første Behandling meget indtændig at anmode det høie Thing om ikke at optage disse Forslag paa Finantsloven, for at der ikke skulde komme samme Resultat ud deraf iaar som ijsor. Jeg har ogsaa senere meget utvetydig tilkjendegivet, at Regjeringen fremdeles fastholder denne sin Stilling, idet jeg til det Referat, som findes i Betænkningen, af den Konference, der har fundet Sted mellem Udvalget og mig, og hvoraf den ærede Ordfører kun fremhævede dette, at jeg ikke vilde gjøre dette Arbejde, men derimod ikke fremhævede Grundene dertil — det staaer heller ikke trykt her, hvorfor jeg ikke vilde — tilspiede mod Slutningen, at jeg saameget mindre kunde vilde paalægge Administra-

tionens dette Arbejde, som man dels ikke var enig i Grundtanken, og dels fandt det urigtigt og usvarligt at optage disse Lønningsforhold paa Finantsloven. Jeg har senere under en anden Sags Behandling høit Velighed til at udtale det Samme; men naar man nu ikke bestemte dog fremdrager disse Forslag til Vedtagelse her, saa er der ikke Andet for mig at gjøre end bestemt at udtale, at Regjeringen ikke kan tage imod dem. Jeg ønsker imidlertid lige saa lidt her som paa noget andet Punkt at udæsse det ærede Thing eller at fremtæle nogen Kamp, og jeg skal derfor kortelig gjøre Rede for, hvilke de Grunde ere, som foranledige Regjeringen til at modsætte sig disse Forslag. Det er jo aldeles umiskjendeligt, naar man ser det ærede Udvalgs Flertals Betænkning, ligesom det senere paa flere end eet Sted kom frem i den ærede Ordførers Udtalelser, at det, hvorom dette Spørgsmaal dreier sig, mere er et politisk end et finantsielt Moment. Jeg kan ikke se rettere; end at man her griber Veligheden til paany at fremtæle den gamle Strid om Folkethingets Supremati baade ligeoverfor Regjeringen og ligeoverfor Landstinget i saa godt som al Lovgivning, og at der derfor er en ganske særegen Opfordring ikke blot for Regjeringen, men ogsaa for det andet Thing til at tage nøie Hensyn til, hvilke Ting der opføres paa Finantsloven. At nu det andet Thing har en ganske anden Anskuelse i den Henseende end de ærede Herrer, som udgjøre Flertallet her, derom skal jeg i dette Dieblislet ikke udtale mig; men jeg finder Anledning til nærmere at undersøge de Grunde, som det ærede Flertal har draget frem til Støtte for sin Opfattelse. Jeg maa da tilstaa, at, skjøndt jeg ikke ligefrem vil modsige dem alle, kan jeg dog ikke sige Andet end, at de Sandheder, der moatte være i dem, ere paa de med en hel Del Modifikationer. Jeg benægter saaledes ikke, at der har kunnet være Spørgsmaal om at optage Lønningsforhøielserne paa Finantsloven, ja, jeg skal endog gaa de Herrer saavidt imøde, at jeg siger, at i Begyndelsen af vort hele konstitutionelle Liv vare saa at sige alle Lønninger optagne paa Finantsloven af den simple Grund, at der ikke var noget andet Sted, hvor de kunde staa. Der var den Gang ingen Lønningslove, og man opførte der de bestaaende eller fra Fortiden arvede Forhold af denne Art paa Finantsloven. Men fra det Dieblislet, da der er blevet indført Lønningslove, tvivler jeg meget paa, at det skal kunne lykkes at paavise, at der har været Spørgsmaal om Lønningsforhøielser af det Omfang og i den Udstrækning, som her foreligger. Jeg skal i alt Fald sige, at det har arriveret ikke een, men mange Gange, at man har negtet Lønningsforhøielser af et meget begrændset Omfang, som ønskedes af Regjeringen paa Finantsloven, med Henviisning til, at det Forhold var ordnet ved Lønningslovene, og at man altsaa ikke kunde gribe ind